

правових рішень та втілюється у нормативні форми і спирається на міжнародно-правові принципи [9, с. 36]. Більш того, як вірно зробив висновок П.Л. Фріс, зазначений вид політики, реалізується на основі норм деяких галузей права, кожна з яких має свою специфіку та накладає певний відбиток на форми й методи реалізації. Зокрема, в теоретичному аспекті це дає підстави для виділення в політиці у сфері боротьби зі злочинністю, як цілісної соціально регулятивної системи, окремих її підсистем (елементів) – кримінально-правової, кримінально-процесуальної, кримінально-виконавчої та профілактичної (кримінологічної) політики [10, с. 8-9].

Список використаних джерел:

1. Булько А.Н. Большой словарь иностранных слов 35 тысяч слов. – Изд. 3-е, испр., перераб. – М.: Мартин, 2010. – 704 с.
2. Борисов В. І. Державна політика у сфері боротьби зі злочинністю та її напрями / В. І. Борисов // Проблеми законності: Респ. міжвід. наук. зб. / відп. ред. В. Я. Тацій. – Х. : НЮАУ, 2009. – Вип.100.–С.305-312.
3. Лесников Г.Ю., Лопашенко Н.А. Понятие уголовной политики, ее содержание и принципы // Энциклопедия уголовного права. – Т. 1: Понятие уголовного права. – СПб.: Изд. проф. Малинина, 2005.–С.4-144.
4. Теорія держави і права: підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О.В. Петришин, С.П. Погребняк, В.С. Смородинський та ін.; за ред. О.В. Петришина. – Х.: Право, 2014. – 368 с.
5. Угода про асоціацію між Україною та ЄС від 27.06.2014 // http://uk.wikipedia.org/wiki/Угода_про_асоціацію_між_Україною_та_ЄС
6. Селванов А., Рябченко О. Правова політика – важлива складова внутрішньої політики Української держави // Голос України. – 2007. - № 43. – 13 бер. – С. 4-5.
7. Фріс П.Л. Кримінально-правова політика Української держави: теоретичні, історичні та правові проблеми. – К.: Атіка, 2005. – 332 с.
8. Крижановський А.Ф. Доктрина правового порядку в Україні: генезис, сучасний стан і перспективи // Правова доктрина України: у 5 т. – Х.: Право, 2013. – Т. 1: Загально-теоретична та історична юриспруденція / В.Я. Тацій, О.Д. Святоцький, С.І. Максимов та ін. / за заг. ред. О.В. Петришина. – 976 с.
9. Панов М., Герасіна Л. Правова політика як універсальний феномен соціального буття // Право України. – 2001. - № 8. – С. 35-41.
10. Фріс П. Л. Нарис історії кримінально-правової політики України : [моногр.] / за заг. ред. М. В. Костицького. – К. : Атіка, 2005. – 124 с.

**РЕФОРМУВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА В УМОВАХ
СТАНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ ЯК ДЕМОКРАТИЧНОЇ ТА ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ**

Нескороджена Л.Л., к.ю.н., доцент, завідувач кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ

05.12.2007 року в газеті «Українська правда» Ніко Ланге, керівник Представництва Фонду Конрада Аденауера в Україні, опублікував статтю «Україна не є правовою державою». Автор статті стверджує, що Україна – не правова держава, тому що вона не надає правового захисту громадянам. Українська держава не хоче обмежуватися лише тим, щоб гарантувати громадянам політичну свободу та безперешкодну підприємницьку діяльність. Діяльність представників держави в багатьох випадках не є ані прозорою, ані обґрунтованою[1]. Не дивлячись на те, що пройшло вже майже 7 років з дня виходу зазначеної статті, слова Ніко Ланге, є актуальними. Розвиток будь-якої держави як правової передбачає функціонування режиму конституційного правління, існування розвинутої і несуперечливої правової системи й ефективної судової влади, забезпечення реального розподілу влади з їхньою ефективною взаємодією та взаємоконтролем, з розвинутим контролем з боку суспільства державної влади. Разом з тим, Україна лише декларує себе як правова держава, однак не гарантує суб'єктам господарювання повного захисту прав та законних інтересів. Так, основними проблемами провадження регуляторної політики держави в сфері підприємництва є те, що центральні, місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування ще не співвідносять свої дії по виданню нових актів з принципами, закладеними в ідеологію державної регуляторної політики (скорочення витрат підприємців на виконання регуляторних актів, спрощення та прозорість змісту актів законодавства, адекватність відповідальності за розміри заподіяної шкоди підприємцям). Іноді лобювання органами виконавчої влади галузевих інтересів відбувається в обхід ідеології та процедур регуляторної політики[2].

Крім того, прийняття певних нормативно-правових актів можуть спричинити

припинення зайняття підприємницькою діяльністю. Так, 23.09.2014р. була прийнята Постанова Кабінету міністрів України «Про внесення змін до Порядку залучення працездатних осіб до суспільно корисних робіт в умовах воєнного стану», якою запровадженні вимоги щодо залучення фізичних осіб-підприємців до суспільно корисних робіт. Разом з тим, відхід підприємця від свого виду діяльності хоча б на певний період, створює загрозу втрати для підприємця свого сектору бізнесу. Звичайно, держава задекларувала, що фізичні особи будуть мати винагороду за виконання суспільно корисних робіт. Однак, зрозуміло, що з державного бюджету такі кошти можуть бути виплачені лише в разі передбачення їх в Законі України «Про державний бюджет».

Однак, є й позитивні моменти щодо реформування господарського законодавства та створення правової держави. Так, Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо скорочення кількості документів дозвільного характеру» скасовується необхідність погодження з державними органами здійснення господарської діяльності, на яку раніше потрібно було отримувати дозволи[3]. В цілому фактично скасовано 93 дозвільних документів.

Крім того, ст. 1 Закону України «Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності» доповнено ч. 8, яка передбачає, що необхідність одержання документів дозвільного характеру, встановлена законами, виникає виключно після внесення таких документів до Переліку. Тобто, зазначеним Законом забороняється вимагати від суб'єктів господарювання отримання документів дозвільного характеру, не внесених до переліку документів дозвільного характеру, за винятком випадків, визначених у сферах державного експортного контролю, державного регулювання ринків фінансових послуг, охорони державної таємниці, захисту економічної конкуренції, використання ядерної енергії[4].

Крім того, відповідно до п.11. ст.4-1 Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» встановлена вимога, за якою дозвільний орган, що оформляє документ дозвільного характеру, здійснює всі необхідні дії щодо одержання погоджень, висновків та інших документів, необхідних для видачі документа дозвільного характеру, без залучення суб'єкта господарювання[5].

В цілому Закон України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» значно зменшує адміністративний тиск на суб'єктів господарювання, упорядковує кількість дозвільних документів та створює сприятливі умови для надходження інвестицій до країни.

Список використаних джерел:

1. Ніко Ланге. Україна не є правовою державою// Українська правда. - 05 грудня 2007/ <http://www.pravda.com.ua/articles/2007/12/5/3331870/>.
2. Про рекомендації парламентських слухань «Проблемні питання розвитку підприємництва в Україні: регуляторна політика держави та заходи щодо підтримки малого та середнього бізнесу»: Рекомендації від 19.06.2003 № 990-IV// Відомості Верховної Ради. – 2004.- №1.- Ст. 2.
3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо скорочення кількості документів дозвільного характеру: Закон України від 09.04.2014 № 1193-VII// Відомості Верховної Ради. – 2014.- № 23.- Ст.873
4. Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності: Закон України від 19.05.2011 № 3392-VI// Відомості Верховної Ради України. -2011.- № 47.- Ст.532.
5. Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності: Закон України від 06.09.2005 № 2806-IV // Відомості Верховної Ради України. -2005.- № 48.- Ст.483.

РОЛЬ ТА МІСЦЕ ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ ТА ІНДИВІДУАЛІЗАЦІЇ У ПРАВОВОМУ МЕХАНІЗМІ ПРОГРЕСИВНОЇ СИСТЕМИ ВИКОНАННЯ ТА ВІДБУВАННЯ ПОКАРАННЯ У ВИДІ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ ТА ШЛЯХИ ЇЇ УДОСКОНАЛЕННЯ

Конопельський В.Я., к.політ.н., доцент, начальник кафедри кримінального права та кримінології Одеського державного університету внутрішніх справ

Загальновідомим у науці є висновок про те, що при характеристиці будь-якого принципу звертається увага на те, що він, по-перше, являє собою ідею, положення, вимогу, і, по-друге, він є не простим положенням (ідеєю, вимогою), а основним, засадничим, фундаментальним, вихідним, загальним, керівним, відправним, провідним, цільним [1, с.396]. При цьому, як вірно зауважив П. Кунцман, термін «ідея» відображає